

EL KIT D'EMERGENCIA

Era a finals de novembre, anàvem a fer un viatge en grup que pintava de ser agradable i relaxant, anava amb una amiga de fa ja molts anys.

La vesprada prèvia, com és natural, em vaig ficar en el ball de preparar l'equipatge, vaig agafar la maleta mitjana perquè l'altra de quatre rodes la tenia a recompondre. En l'últim viatge, se li van espatllar les rodes del davant, això que és una maleta de marca.

Els dies d'abans, la meva filla em va portar una motxilleta, que quan no està, ni carregada ni oberta, es plega i queda poc més que una patata mitjana. Un dia que vam anar a un gran centre comercial d'esports que hi ha a Les Gavarres, ella se'n va encaterinar, i la mama li va comprar. En canvi ara l'aprofitaria jo.

A la maleta, a part de la roba que per els diferents dies i les nits pensava ficar-me, doncs, també hi vaig anar afegint: sabates, un altra jaqueta, i altres coses, però més que res, tot allò de necessari, que si ho portava a cabina, en passar per l'escàner de l'aeroport m'ho farien treure i tirar-ho, com cremes, pasta de dents, gels, xampús, colònies, etc. I a la motxilleta, (que tenia molta cabuda). Que hi vaig ficar?. Doncs, lo just, però imprescindible per poder sobreviure en cas de que la maleta no aparegués per la cinta d'equipatges.

Ens van recollir, a la Plaça Imperial Tàrraco, un autocar que ens va conduir fins L'aeroport de Barcelona per agafar l'avió que ens transportaria cap a Màlaga, i des de allí a Fuengirola. Naturalment sols vaig embarcar la maleta, i em vaig reservar la motxilla de color verd (color verd gespa del Barça), perquè aniria amb mi, a cabina, amb la bossa de mà, el gran fulard de llana i el jaquetó. Era novembre i tornaríem a primers de desembre. Si, aniria amb mi, a dalt l'avió, a mà, per seguretat, perquè, com jo sempre dic, era i és, el meu "Kit d'emergència", per si de cas, la maleta es perdia. Això em

té obsessionada, obsessionada total.

Quan vam arribar a Màlaga, i es va parar l'avió, tothom sap el que passa, de seguida la gent està preparada, dret qui pot, els passadissos estan plens, però no es circula, estem allí parats, les jaquetes ficades, els entriquem preparats, repassant mentalment: 1, 2, 3...(Tinc tots els embalums que he pujat a l'avió?, no em deixo res?). Preguntes a qui t'acompanya: Ho tens tot?, Gent que torna a mirar els baguls, els cofres de dalt del seients. Però Mentrestant esperes que els passadissos comencen a circular, els comentaris sempre son els mateixos:

--Ara a per les maletes.

--Si no se'n perd cap, ja podem estar contents.

--Doncs, a nosaltres, se'ns van perdre en el viatge a Costa Rica.

--Ai si, a ma filla també, es va quedar sense equipatge durant uns dies. -I jo fico la cullerada:

-- En un viatge a Polònia, anàvem tres amigues, i a una, per més que vam esperar, no li va sortir la maleta. Tot el que ella va arribar a passar, em va deixar espantada de per vida, i des de aleshores, porto, sempre, a cabina, el que jo dic: "El meu Kit d'emergència", per poder sobreviure, al menys uns dies, si això em passa.

Mentre deia aquestes paraules, aferrava ben fort la meva motxilleta verda. En el seu interior portava: (Ja tinc una llista feta) Unes altres sabates, uns pantalons i una samarreta de màniga llarga. El pijama, el paraigües, TOTES les medicines, el carregador del mòbil, la màquina de fotos i el seu carregador, TOTES les mitgetes, TOTA la roba interior, i l'altra part del necessari amb els raspalls de dents i cabell, les pintes, una de grossa i una de petita, i mocadors. Tot molt ben estudiat per que pogués passar l'escàner.

Estava jo molt cofoia, molt satisfeta, de que si la maleta es perdia, podria

sobreviure uns dies i que el més important, les coses més necessàries les tenia jo, les portava a sobre.

Bé, en el passadís va començar a circular la gent, i naturalment, vam anar cap a la cinta de sortir les maletes. Ja sabem que l' impaciència no és bona en aquests moments, però no hi ha més remei que esperar, i de debò que es fan esperar. Per fi comença a circular la cinta i apareixen les primeres maletes, van passant, i passant, en una estona, ja te intranquil·litzés, però si, ja veiem la de la meva amiga, l'agafem. Penso: la meva no tardarà, les vam embarcar juntes, doncs, juntes han de sortir, si la meva surt !!! La cinta va rodant, però si, ja la veig, és aquella que porta uns cordons blaus trenats amb uns peixets de pasta lligats a l' nansa, l'agafo i respiro fons.

Al sortir, una guia espera al grup de Tarragona per conduir-nos al autocar que ens portarà fins Fuengirola.

Un cop fora resulta que està plovent, doncs nosaltres cap allà amb maletes, bosses, paquets, fulards penjant i a més a més el paraigües, perquè cau com si Sant Pere regués les plantes.

Al pujar al autocar, la gent amb la pluja i la pressa, s'asseu on li cau, però altres es queixen, i amb raó, no s'han respectat els números dels seients assignats per la guia al sortir de Tarragona, i que a més a més, va dir que era el lloc corresponent a cada sortida, per evitar, doncs això, els conflictes.

Nosaltres anem a parar al darrera de tot.

Durant el trajecte, a més d'esbrincar per no respectar els seients, ens avisa de que en arribar, no vol cap amuntegament de gent al mostrador de recepció, que hem de fer una filera d'una sola persona, en el ben entés que cadascú portarà els seus papers i els del seu o seva acompanyant, mentrestant els altres esperaran asseguts que es resolguin els tràmits de la habitació corresponent.

Vam arribar al hotel de Fuengirola a les onze de la nit i doncs he de dir que mai havia vist alguna cosa igual, es va fer tal i com la guia va dir, va haver tranquil·litat i eficiència, en un tres i no res, vam tenir les claus de les habitacions, vam deixar tot el que portàvem i vam baixar ràpid a sopar, que duent-nos al menjador ens van dir que hi havia preparat per nosaltres “Un servei de sopar”, la meva amiga va dir:

--Ja està, ens trobarem un plat d'entremesos variats.

Així va ser, no es va equivocar ni un pel. En acabar de lo poc o molt que vam menjar, vam anar pujant a les habitacions, era ja molt tard, estàvem tothom molt cansats, i ara l'únic que desitjàvem era tirar-nos a sobre el llit i fins demà. Al entrar a l'habitació, només pensava en ficar-me el pijama i descansar, em dirigeixo a la poltrona on havia tirat tot el que portava a les mans abans de baixar al menjador, i pensant just en obrir la motxilla i treure el pijama, aparto la jaqueta i...Oh, Deu Meu!!!. On està la meva motxilla, miro per terra ..No hi ha res... per cap lloc, I a les hores, RECORDO, I sento com si topés, com si m'estavelles contra un mur. Com si una maquina de tren m'empaités pel davant. Com si m'adonguessin una forta bufetada...Per despertar-me.

El meu “Kit d'emergència”, el que em salvaria de la pèrdua de la maleta, el que em faria la vida fàcil, el que guardava tot el més important per passar aquells dies...Jo tan previsor!, tan previnguda!, tan percebuda!, tan cauta! ...No m'havia passat mai pel cap, que el que podia perdre era la motxilla. Que m'havia passat !!! Si, m'estava bé!, per pallussa, per creguda, ara el meu “Kit d'emergència”...estava.. bé...reconeixeu-ho es dur, però...

Se m'havia oblidat al portaequipatges de dalt del meu seient, se m'havia oblidat a dalt del autocar.!!!

Per Tana Tramun